

COMPAGNIE LOWIE

STELT VOOR

GUNTER RENIERS

YVES CASPAR

IN

PLAÇA DE CATALUNYA

THEATERPRODUCTIE 2007-2008-2009

INTRODUCTIE

Op 3 februari 2006 ging in theaterzaal Het Bedrijf in Koksijde het theaterstuk “Plaça de Catalunya” in première.

Het is de eerste productie van het Limburgse professionele gezelschap Compagnie Lowie.

In 2006 werkte Compagnie Lowie een eerste tournee door Vlaanderen af. Er werden voorstellingenreeksen gespeeld in Theater Arte (Brussel), cc de bogaard (Sint-Truiden), Het Fakkeltheater (Antwerpen) en Het Appeltje (Antwerpen).

“Plaça de Catalunya” werd bijzonder goed onthaald. Daarom wordt het stuk volgend seizoen hernomen. Na een pauze van enkele maanden, pikken we in maart 2007 de draad weer op met een reeks voorstellingen bij Vlaams Fruit in Antwerpen. Daarna gaat de voorstelling voor de tweede maal op tournee.

HET STUK

INHOUD

’t Is een schoon traditie geworden. Elk jaar met oudejaar trekken Werner en Fré naar het buitenland. Dit jaar is het Barcelona geworden. Schoon stad. Niet te koud. Het is 22u50, Plaça de Catalunya. Er is veel volk. Binnen een goed uur is ’t nieuwjaar.

En waar heeft de man van 30 het dan over terwijl hij wacht? Over zijn lijf en over zijn werk. Over vrouwen en over stoppen met roken. Over “Familie” en over Nicole Kidman. Over hoe hij leeft en over hoe hij graag zou sterven. Over wat voorbij is en over wat nog kan komen.

En zo gaat dat maar door.

Tot de man van 30 te veel gedronken heeft.

Dan is ’t gedaan met zeveren.

ACHTERGROND

Zo is het gegaan.

Acteurs Gunter Reniers en Yves Caspar wilden allebei wel eens iets anders dan het kunstmatige feestgedruis dat eigen is aan oudejaarsavonden. Na jaren “de overgang” te hebben meegemaakt in te dure feestzalen, de drukke cafés of te lawaaierige discotheken, kwamen ze tot een gezamenlijk besluit: “de volgende oudejaar zijn we hier weg!”

31 december 2000

Gunter en Yves zijn op Plaça de Catalunya, het grootste plein van Barcelona.

Dit jaar geen nieuw kostuum, geen warme hapjes, geen kreeft. Geen zaal vol zwetende mensen, geen foute muziek, geen gekus met jan-en-alleman om 12uur.

Wel een feestmaal in de Mc Donalds, een dikke jas, drie paar kousen over elkaar en twee flessen champagne (zonder glazen).

Middernacht. Een paar duizend flessen champagneflessen knallen tegelijk open. Het plein staat afgeladen vol. Met mensen van alle mogelijke nationaliteiten. Geroep, gejuich, gelach. En boven de hoofden barst een minutenlang spectaculair vuurwerk los.

Dit is het. Eindelijk. Dit is nieuwjaar zoals het hoort te zijn.

Gebetend door de sfeer maken Gunter en Yves er een gewoonte van om elk jaar nieuwjaar in een andere grote stad te vieren. Na Barcelona volgden Amsterdam, Londen, Antwerpen (!), Parijs en Berlijn.

“Plaça de Catalunya” is gebaseerd op deze oudejaarsavonden. De personages Werner en Fré wachten tot het nieuwjaar wordt.

Om de tijd te doden praten ze over het afgelopen jaar en over het jaar dat komt.

Maar ook, en vooral, praten ze over zichzelf.

En hoewel ze al jaren vrienden zijn, blijkt dat ze elkaar op sommige vlakken toch niet zo goed kennen als ze dachten.

COMPAGNIE LOWIE

YVES CASPAR (acteur/auteur)

Sint-Truiden, 14-09-1977

Yves volgde voordracht en toneel aan de academie van Sint-Truiden. Hij studeerde in 1999 af als regent Nederlands, maar na enkele jaren lesgeven besloot hij opnieuw te gaan studeren.

In 2004 studeerde hij af als acteur aan de **International TV-School** in Schiplaken. Toch gaf hij het lesgeven niet helemaal op. Momenteel is hij **docent Woord** aan de Haspengouwse Academie voor Muziek, Woord en Dans en aan de Academie Tienen.

Begin 2005 werd Yves, samen met Gunter Reniers, de drijvende kracht achter het marionettentheater **Houtekop**. Info: www.houtekop.be
Sinds eind 2005 speelt hij bij het jeugdtheatergezelschap **Paco Producties** (Aalst). Info: paco.pixelit.be

Voor **televisie** speelde hij rollen in o.a. “Witse”, “Thuis”, “Wittekerke”, “Familie”, “Spring”, “Chris & Co”, “Mega Mindy” en “Sara”

Yves is de **auteur** van “Plaça de Catalunya”.

Eerder schreef hij ook het toneelstuk “Sonja!”, gebaseerd op het waargebeurde verhaal van Peter Sutcliff (The Yorkshire Ripper) die, tot waanzin gedreven door zijn vrouw Sonja, 23 vrouwen vermoordde en/of verminkte.

Nadat “Plaça de Catalunya” een succes bleek, begon hij inmiddels een vervolg te schrijven op het verhaal.

Als **regisseur** werkte hij met gezelschappen uit Overijse, Hoeilaart, Diest, Kampenhout, Kortenaken en Sint-Truiden.

Contact: yvescaspar55@hotmail.com

GUNTER RENIERS

(acteur)

Sint-Truiden, 5-11-1974

Gunter volgde voordracht en toneel aan de academie van Sint-Truiden.

Nadat hij zijn diploma van onerwijze behaalde aan de normaalschool van Bokrijk, trok hij naar het **conservatorium van Brussel**, waar hij Dramatische Kunst ging studeren.

Met het **Ree-animasie-tejater (RAT)** speelt hij kinder- en jeugdtheater. Gunter is medestichter van het RAT en werkt mee aan de producties als auteur en acteur.

Info: www.rat.be

In het najaar van 2006 was hij te zien als de jonge Charles Aznavour in de musical “Edith & Simone” in **De Zuiderkroon** in Antwerpen.

Gunter is artistiek leider van marionettentheater **Houtekop** (zie Yves). Hij is er ook poppenspeler, stemacteur en tekstschrijver.

Het grote publiek zal Gunter vooral kennen van zijn **televisiewerk**. Hij speelde enkele seizoenen in “**Wittekerke**” (**Sven**), “**Familie**” (**Steven**) en “**Hallo België**” (**Julien**). En was verder als gastacteur te zien in o.a. “Flikken”, “W817”, “De kotmadam”, “Deman”, “Verschoten & Zoon” en “Mega Mindy”

Gunter gaf een tijdlang les aan het conservatorium van Leuven. Hij is regisseur bij verschillende gezelschappen.

Contact: gunterreniers@hotmail.com

PRAKTISCH

“Plaça de Catalunya” is een productie van Compagnie Lowie.

Spel: Gunter Reniers en Yves Caspar

Tekst: Yves Caspar

Info en boekingen:

Compagnie Lowie
Waalhovenstraat 26
3806 SINT-TRUIDEN

0476/50 80 84

cielowie@hotmail.com

Compagnie Lowie is een project van Houtekop vzw.

SPEELLIJST

GESPEELDE VOORSTELLINGEN

vrijdag 3 februari 2006	Oostduinkerke	Het Bedrijf	058/51 23 64
zaterdag 4 februari 2006	Brussel	Theater Arte	02/227 97 11
zaterdag 11 februari 2006	Boechout	Zaal California	0474/23 48 99
zaterdag 18 februari 2006	Hasselt	Olympia Theater	0476/50 80 84
vrijdag 24 februari 2006	Antwerpen	Het Appeltje	03/231 71 81
zaterdag 25 februari 2006	Antwerpen	Het Appeltje	03/231 71 81
vrijdag 17 maart 2006	Sint-Truiden	cc de bogaard	011/69 39 90
zaterdag 18 maart 2006	Sint-Truiden	cc de bogaard	011/69 39 90
vrijdag 24 maart 2006	Sint-Truiden	cc de bogaard	011/69 39 90
maandag 17 april 2006	Brussel	Theater Arte	02/227 97 11
woensdag 19 april 2006	Brussel	Theater Arte	02/227 97 11
zaterdag 22 april 2006	Brussel	Theater Arte	02/227 97 11
maandag 1 mei 2006	Brussel	Theater Arte	02/227 97 11
dinsdag 9 mei 2006	Brussel	Theater Arte	02/227 97 11
vrijdag 19 mei 2006	Hoeilaart	Felix Sohiecentrum	02/657 05 05
zaterdag 27 mei 2006	Brussel	Theater Arte	02/227 97 11
zaterdag 3 juni 2006	Antwerpen	Fakkeltheater	03/233 95 54
zondag 4 juni 2006	Antwerpen	Fakkeltheater	03/233 95 54
vrijdag 7 juli 2006	Brussel	Theater Arte	0476/50 80 84
zaterdag 8 juli 2006	Westouter	Harlekijn	www.spotsopwest.be
woensdag 9 augustus 2006	Oostende	Variététheater	059/50 65 95
donderdag 10 augustus 2006	Oostende	Variététheater	059/50 65 95
donderdag 28 december 2006	Westouter	De Pleute	0476/30 80 28

GEPLANDE VOORSTELLINGEN IN 2007

donderdag 1 maart 2007	Antwerpen	Het Klokhuis	03/231 71 81
zaterdag 3 maart 2007	Antwerpen	Het Klokhuis	03/231 71 81
zondag 4 maart 2007	Antwerpen	Het Klokhuis	03/231 71 81
donderdag 8 maart 2007	Antwerpen	Het Klokhuis	03/231 71 81
vrijdag 9 maart 2007	Antwerpen	Het Klokhuis	03/231 71 81
zaterdag 10 maart 2007	Antwerpen	Het Klokhuis	03/231 71 81
zaterdag 31 maart 2007	Kamphenhout	Zaal Pax	-
vrijdag 14 september 2007	Sint-Truiden	cc de bogaard	011/69 39 90
zaterdag 15 september 2007	Sint-Truiden	cc de bogaard	011/69 39 90

Plaça de Catalunya

Yves Caspar
2005

Als het publiek de zaal betreedt zit Fré op een bank. Hij leest een toeristische gids over Barcelona. Er klinkt stevige muziek uit de luidsprekers. De muziek wordt af en toe onderbroken door de hippe stem van een omroeper:

“Ladies and gentlemen. Welcome at plaça de Catalunya. Tonight this is the place to be to party into the new year. Please beware of pickpockets and may we remind you that it is not allowed to use fireworks on the square. Thank you!”

De boodschap kan eventueel herhaald worden door een Spaanse vrouwenstem.

1. Champagne en fitness

Werner. Hij heeft een zak bij met twee flessen goedkope schuimwijn en een zak chips.

Werner: Voila.

Fré: Eindelijk, zeg! Waar zijt ge die flessen gaan halen? In Brussel?

Werner: Ik vond zo direct geen nachtwinkel.

Fré: Ge hebt die nu toch niet in de nachtwinkel gekocht?

Werner: Nee, Fré, bij de beenhouwer.

Fré: Hier staat op elke hoek van de straat een neger waar ge champagne van kunt kopen.

Werner: Gij weet niet wat die mannen vragen, zeker.

Fré: In de nachtwinkel zal het niet veel goedkoper zijn. Allez, hoeveel moet ik u?

Werner kijkt op het kasticket.

Werner: Het was 17 euro en 4 cent. Da's 8, 8 en half... 8 euro 52 cent.

Fré zoekt in zijn zakken naar kleingeld.

Fré: Hier. 8... 50... Ik heb 2 cent te kort.

Werner: Och, da's niks. Geef mij die morgen maar. Dat loopt hier al goed vol. Hoe laat is het?

Fré: Kwart voor elf.

Werner: Goeie keuze, Barcelona. 't Is hier goed warm. Nog 9 graden zag ik op de thermometer van de Corte Inglès. Weet ge nog vorig jaar in Amsterdam? Hoe koud het daar was?

Fré: Ja. Wat wilt ge met al dat water. Die Amsterdammers zouden beter een paar van hun grachten dichtsmijten. 't Zou direct al een stuk warmer zijn.

Werner: Wat zegt gij nu?

Fré: Hoeveel grachten lopen er rond Amsterdam? Een stuk of vier? Als ze er daar nu om te beginnen al twee van zouden dichtgooien, dan zou er veel minder wind zijn. En dan zou ge daar in de winter ook nog kunnen rondlopen.

Werner: Ja.

Fré: Niet voor niks dat ze daar op oudejaarsavond zoveel vuurwerk afschieten. Dat is om ontdood te blijven.

Werner: Zeveraar... Hoe laat is 't?

Fré: 14 voor 11. Gaat gij dat om de minuut vragen?

Werner: We kunnen misschien al een fleske opentrekken.

Fré: Is dat niet te vroeg?

Werner: Om in de stemming te komen.

Fré: Voor mij is dat goed.

Werner geeft een fles aan Fré, die ze begint open te doen. Werner neemt de zak chips.

Fré: En? Hebt ge goeie voornemens gemaakt?

Werner: *(terwijl hij de chips opentrekt)* Ja. Ik ga diëten.

Fré: Ah...

Werner: En ik heb mij een abonnement genomen op de fitness. Ik ga drie keer per week gaan.

Fré: Ja, dat zal wel!

Werner: Echt. Ik heb ineens een jaarabonnement genomen.

Fré: Hola!

Werner: Dan weet ik zeker dat ik het volhoud. Ik moet wel, want het is al betaald, verstaat ge?

- Fré: Och jong, dat wil niks zeggen. De fitnessabonnementen die ik al in de vuilbak heb gegoooid, daar kunt ge uwe living mee tapisseren.
- Werner: Karakter, hè! Karakter!
- Fré: Ja? Ik hoop voor u dat ge het volhoudt. Ik moet daar allemaal niet veel van weten, van dat gefitnes. Als ge tegenwoordig niet fitnest zijt ge precies niet meer normaal.
Ik ben daar ook een paar keer met volle overtuiging aan begonnen. En dan nam ik ook direct zo'n jaarabonnement. Want ge weet hoe dat gaat. Ge komt aan de balie van zo een fitness en dan zit daar zo'n schoon meisje achter met een smile van haar één oor naar haar ander, te stralen van de gezondheid. En dan zegt dat meisje tegen u: "Kijk; mijnheer, als ik van u was, ik zou een jaarabonnement nemen. Want dat komt toch een stuk goedkoper uit... Als ge van zin zijt vol te houden natuurlijk..."
- Werner: Ja, maar dat is toch...
- Fré: En dan neemt ge zo'n jaarabonnement, want ge wilt natuurlijk niet aan dat meisje toegeven dat ge misschien wel eens het karakter nièt hebt om vol te houden. En heel efkes zijt ge er zelfs van overtuigd dat ge het wél zult volhouden. Al was het maar om dat schoon meisje achter de balie regelmatig eens te zien.
- Werner: Ja, als dat natuurlijk uw motivatie is..
- Fré: En bovenop uw voordelig jaarabonnement krijgt ge dan zo'n gratis t-shirt met reclame van de fitness. En als dat meisje dan uw maat vraagt, dan zegt ge "large". Terwijl ge heel goed weet dat ge maar een "mediummeke" hebt, maar dat durft ge natuurlijk niet toegeven.
- Werner: Ik heb zo geen fitness waar ge een t-shirt...
- Fré: En dan gaat ge voor de eerste keer fitnessen met het "speciaal-voor-u-uitgestippeld" trainingsprogramma. En wat is dat dan? Eerst een half uur lopen, dan een half uur fietsen en dan een half uur steppen, tot uw tong op uw tenen hangt en het zweet van uwe rug afloopt. En dan moogt ge eindelijk naar "de toestellen", naar "de gewichten", waar al die afgetrainde lijven u zo bezien van: "Wat komt gij hier doen, latteke". En gij maar met veel moeite gewichtjes van 3 en 5 kilo omhoog duwen, terwijl zij met gemak 65 kilo de lucht in zwieren.
- Werner: Ge moet natuurlijk ergens...
- Fré: En dan daarna gaan douchen tussen al die kleerkasten! Dat durfde ik al helemaal niet. Ik was dan precies een konijnenjong tussen een bende olifanten. Och jong, ik hield dat altijd maar een keer of drie vol. En de vierde keer had ik al een excuus om niet te moeten gaan en de vijfde keer ook en daarna was het helemaal om zeep.

Werner: Gij hebt geen karakter.

Fré: Och, karakter! Ik spreek u binnen een week of drie. Eens zien of gij dan nog zoveel "karakter" gaat hebben... Ik heb altijd complexen gehad over mijn lijf. Ik heb altijd brede schouders willen hebben. Maar ja... 't Heeft niet mogen zijn.

Werner: Natuurlijk niet, als ge uw fitnessabonnement maar drie keer gebruikt. *(bekijkt zichzelf)* Ik vind dat ik altijd een schoon lijf heb gehad. Als ik foto's zie van vroeger bij de scouts. Amaai! Maar ja, eens de dertig voorbij begint dat allemaal wat af te takelen, hè. Dan moet ge gaan fitnessen om uw lijf te onderhouden.

Fré: 't Schijnt nochtans dat veel vrouwen daarop vallen. Op zo wat "afgetakeld".

Werner: Wie heeft u dat nu weer wijsgemaakt.

Fré: Ik heb dat gelezen in de Flair.

Werner: Gij leest de Flair?

Fré: Ja, bij de oogarts. Het schijnt dat 70% van de vrouwen liever een man heeft met een buikje, dan ene met een afgetraind lijf. Ze vinden dat "gezellig". Dat verhoogt het knuffelbeergehalte.

Werner: Dat gelooft ge nu toch zelf niet?

Fré: Ik zeg maar wat ik in de Flair heb gelezen, hè.

Werner: Zever! Knuffelbeergehalte...

Fré: Trouwens, de meerderheid van de mannen is te vet. Kijk hier eens rond. Ziet gij hier veel mannen met een afgetraind lijf? Ik niet, hè!

Werner: *(zoekt)* Die daar misschien?

Fré: Wie?

Werner: Die.

Ze kijken

Fré: Da's een vrouw, Werner.

Werner: Is dat een vrouw? Amaai... Nee dan.

Fré: Voila! En dat zijn hier nu nog Spanjaarden. Dat zijn nog zuiderse types. Bij ons is dat nog veel erger. En denkt gij nu dat, als ge een gespierd lijf zou hebben, dat ge dan meer succes zou hebben bij de

vrouwen?

Werner: Ik denk dat niet, ik weet dat zeker.

Fré: Komaan...

Werner: Zo zijn de vrouwen toch, zeker. Altijd een grote mond dat alleen het innerlijk telt. Maar als het erop aankomt, hè Fré, geeft het uiterlijk altijd de doorslag. Dan mag er nog in honderd Flairs staan dat dat niet zo is. Ik heb trouwens eens ergens gelezen dat als ge een goed voorkomen hebt, dat ge dan ook meer kans hebt als ge solliciteert.

Fré: Ja? ... Vindt ge dat ik een goed voorkomen heb?

Werner: Hè?

Fré: Vindt ge dat ik een goed voorkomen heb?

Werner: Wat vraagt gij nu?

Fré: Of ge vindt dat ik een goed voorkomen heb.

Werner: Ja, ik heb u wel verstaan... Daar kan ik toch niet op antwoorden.

Fré: Waarom niet?

Werner: Gij zijt een man.

Fré: Ja. En dan?

Werner: Ik ook, hè!

Fré. Ja. En wil dat dan zeggen dat gij niet kunt zeggen of ik wel of niet een goed voorkomen heb?

Werner: Zeg, hoeveel van die champagne hebt gij al gedronken?

Fré: Ik vraag dat gewoon. Is dat nu zo raar?

Werner: "Is dat raar", vraagt hij! Natuurlijk is dat raar! Ik ga toch niet van een andere man zeggen dat hij er goed uitziet.

Fré: Maar ge vindt dus van wel.

Werner: Dat heb ik toch niet gezegd!

Fré: Werner, doe nu toch eens normaal. We leven niet meer in de Middeleeuwen, hoor. Tegenwoordig, vandaag de dag, mogen

mannen complimenten geven aan elkaar. Ook over hun uiterlijk. Trouwens, vrouwen vallen op mannen die hun gevoelens kunnen uiten. Da's in. Dus begin al maar te oefenen.

Werner: Dat hebt ge zeker ook in de Flair gelezen?

Fré haalt z'n schouders op en drinkt.

Werner: Dat valt wel mee.

Fré: Wat?

Werner: Uw... voorkomen.

Fré: Wat is er met mijn voorkomen?

Werner: Ge zijt ermee aan het spelen, hè jongen!

Fré: Zeg het nu toch gewoon. Uw mond gaat daar niet van scheuren, hoor. Zeg gewoon: "Fré, ik vind dat gij een goed voorkomen hebt".

Werner: "Goed", heb ik niet gezegd!

Fré: Dat het wel meevalt dan.

Werner: *(zucht en mompelt:)* Fré, ik vind dat uw voorkomen wel meevalt.

Fré: Wablieft?

Werner: *(roept)* Dat ik vind dat uw voorkomen wel meevalt!

Fré: Voila. Was dat nu zo moeilijk? *(gespeeld)* 't Zou geen kwaad kunnen, mocht ge dat bij tijd en wijlen eens tegen mij zeggen, Werner.

Werner: Onnozelaar.

Fré: We gaan daar toch niet flauw over doen. Wij zijn toch moderne mannen, zeker! Wat is dat nu! Hè?

Werner: Natuurlijk... Allez, als we dan toch modern bezig zijn... Wat vindt gij?

Fré: Van wat?

Werner: Van mijn uiterlijk.

Fré: Wanneer begint ge met uwe fitness?

Werner: Christel keek ook teveel naar het uiterlijk. Ze viel op grote mannen met blond haar en blauwe ogen.
(Werner is niet groot, heeft geen blond haar en geen blauwe ogen)

Fré: Dan was ze bij u wel aan het juiste adres. Is 't daarom dat ze u heeft laten zitten? Omdat ge niet groot genoeg zijt?

Werner: Ze heeft mij laten zitten voor een andere, dat is alles wat ik weet. Wat hij meer had dan ik, dat weet ik niet. En ik moet het ook niet weten.

Fré: Hoe lang is ze nu al weg? Een jaar of vier?

Werner: 24 november was het vijf jaar.

Fré: Vijf jaar al! Dat wil dus zeggen dat wij ook al voor de vijfde keer in het buitenland zitten met nieuwjaar.

Werner: Ja. Ik ben blij dat ge dat toen hebt voorgesteld, Fré. Om naar het buitenland te gaan. Ik mag er niet aan denken dat ik toen nieuwjaar in België had moeten meemaken.

Fré: Daar hebt ge vrienden voor, hè... En we hebben er toch een schoon traditie van gemaakt.

Werner: Dat wel. Eerst Londen. En dan Rome.

Fré: Berlijn.

Werner: En dan vorig jaar Amsterdam. En nu hier.

Fré: Barcelona is toch het beste.

Werner: Dat weet ge niet. 't Is nog geen nieuwjaar.

Fré: Nee. Maar ik vind Barcelona een schoon stad. Veel schoner dan Amsterdam bijvoorbeeld. Die Hollanders met hun wind.

Werner: Zeveraar. Hier, drink nog eens.

Muziek.

Stem van de omroeper:

"Ladies and gentlemen. Welcome at Plaça de Catalunya. Tonight this is the place to be to party into the new year. Please beware of pickpockets and may we remind you that it is not allowed to use fireworks on the square. Thank you!"

Werner maakt wat foto's van Fré, van het publiek...

2. Anna en Albert, Tom en Nicole

- Werner: En gij? Hoe zit het met uw goeie voornemens?
- Fré: Ik heb geen goeie voornemens. Meestal zijn die de 2de januari toch al om zeep.
- Werner: Is er niks waar ge aan wilt werken?
- Fré: Ik zou graag een lief vinden. Ik word dit jaar 30. 't Is niet dat ik wanhopig word, maar veel langer moet het nu toch niet meer duren.
- Werner: Och, alleen zijn heeft ook zijn voordelen. Ge doet wat ge wilt, ge eet wat ge wilt, ge slaapt zo lang als ge wilt, ge gaat waar ge wilt en ge komt thuis wanneer ge wilt. En ge zet de tv op wat gij wilt. Dat laatste alleen al moet voor u toch reden genoeg zijn om geen vrouw in huis te nemen.
- Fré: Gij doet nu precies of ik zoveel tv kijk.
- Werner: Amaai, nog niet! Ik ken niemand die zo tv-verslaafd is als gij.
- Fré: Dat is niet waar.
- Werner: Jawel.
- Fré: Maar nee!
- Werner: Jawel. Wat is er vorige week in "Familie" gebeurd?
- Fré: *(weet het wel)* Dat weet ik niet.
- Werner: Ge weet het wel!
- Fré: Maar nee! Ik kijk daar niet naar. Wie kijkt er nu naar "Familie".
- Werner: Gij! Gij kijkt achter elkaar naar "Buren", naar "Familie", naar "Thuis" én naar "Spoed" of "Wittekerke". En als ge 's middags thuis zijt kijkt ge ook nog eens naar de herhalingen van "Familie" van 5 jaar geleden. Als ge dan niet verslaafd zijt, weet ik het ook niet meer!
- Fré: Ja, 't is goed, Werner. Dan zal ik verslaafd zijn, hè! Als gij dat zegt, dan zal dat wel zo zijn, zeker! Ik vind dat plezant om naar te kijken. Als ik die mensen hun miserie zie, dan voel ik mij beter. Dan denk ik: "Zie eens wat Anna en Albert allemaal moeten meemaken... Dan heb ik het toch nog goed."
- Werner: Anna? Dat is die bomma?
- Fré: Ja.

Werner: Zit die daar nog altijd in?

Fré: Als ge ziet wat dat mens al allemaal heeft moeten meemaken. Haar man dood. Zelf al een attak of vijf. Haar dochter Marleentje overreden voor de deur van haar huis op de dag dat haar adoptiekindje Lovely werd afgeleverd. Rita zwaar aan de drank, Jan al twee keer gescheiden, Guido van een rots afgesmeten én doodgestoken op Malta...

Werner: Ja... ge kunt wat aan de hand hebben met uw kinderen...

Fré: Ik zie dat graag "Familie". Ik kan er ook niks aan doen.
...
Zeg! Heb ik u al verteld dat ik gefigureerd heb in "Thuis"?

Werner: Nee.

Fré: Ik heb gefigureerd in "Thuis".

Werner: Serieus?

Fré: Ja. Pas op, een klein rolleke, hoor. Niks speciaals. Maar toch... 't was plezant.

Werner: Allez jong... En hoe kwam ge daarbij?

Fré: Dat was een wedstrijd in "Dag Allemaal": "Win een rol in thuis". Ik heb daar naar geschreven. En ik moest er een foto bijsteken. En een paar weken later: telefoon. Of ik vrij was om te gaan figureren. Ik content natuurlijk.

Werner: Dat zal wel...

Fré: En dan ben ik naar Leuven gegaan voor de opnames in Studio Manhattan. En ik moest dan in "Ter Smisse" zitten tijdens een scène tussen Rosa en Waldek.

Werner: Waldek? Dat is die Pool?

Fré: Ja.

Werner: En wat moest ge spelen?

Fré: Gewoon "klant". Ik moest daar met een meisje aan een tafeltje zitten en doen alsof ik met haar aan het babbelen was.

Werner: En? Een knappe?

Fré: Nee.

Werner: En wanneer komt het op tv?

Fré: Ergens begin april, hebben ze mij gezegd.

Werner: Allez, jong. Dat zal wel een hele belevenis geweest zijn.

Fré: Ja, ge ziet eens hoe dat allemaal ineen zit. Klein hoor, zo'n studio.

Werner: Ja?

Fré: Ja. Neem nu "Ter Smisse". In het echt is dat maar zo groot als *(wijst)* van daar tot daar.

Werner: Allez!

Fré: Ja.

Werner: En wat is dat eigenlijk, "Ter Smisse"?

Fré: Het café...de manege... Zeg , Werner, ge maakt mij nu niet wijs dat ge dat niet kent, hè!

Werner: Nee, ik ken dat niet. Ik kijk niet naar "Thuis". Soap interesseert mij niet.

Fré: Gij kijkt nooit naar thuis?

Werner: Nooit.

Fré: Nee. Maar ge weet wel dat Waldek een Pool is.

Werner: Ja... Soms als ik aan het zappen ben, dan kom ik daar toevallig eens op uit en dan hoor ik dat die met een Pools accent spreekt.

Fré: Jaja.

Werner: Maar als gij erop komt, zal ik zeker kijken.

Fré: Doe dat.

Werner: Wilt ge een sjiek?

Fré: Nee.

Werner steekt een kauwgom in zijn mond.

Werner: Wat gaat het dit jaar weer voor miserie zijn?

Fré: Zeg! Toffe!

Werner: Denkt gij dat nooit? Ik heb dat elk jaar. Als ik denk aan al de ellende die er tussen de vorige nieuwjaar en nu is gebeurd... Allez, nu niet persé met mij, hè, maar in de wereld...

Fré: Ja... Daar kunt ge weinig aan doen.

Werner: En als ge denkt aan al die mensen die nu, op dit moment, gewoon oudejaarsavond zitten te vieren, gezellig met hun vrienden rond het fonduestelleke, en niet weten wat er in het nieuwe jaar allemaal boven hun hoofd hangt. Ze kunnen een accident krijgen met hun auto. Of ze kunnen failliet gaan. Of hun huis brandt af. Misschien deze avond al, door dat fonduestelleke. Of ze worden ziek. Of ze worden vermoord of ze vermoorden zelf iemand. Wie weet, Fré, vermoord ik u wel volgend jaar...

Fré: Zeg, Werner!

Werner: Ge kunt dat niet weten. Misschien per ongeluk. Dat ik met mijne auto over u rij ofzo...

Fré: Stel u voor... Zijt maar voorzichtig!

Werner: De wereld is naar de kloten. Kijk hier eens rond. Zoveel volk. Er moet maar ene zot tussen zitten die een bom rond zijn lijf heeft gebonden en om twaalf uur op het knopke duwt. En 't is gedaan. Licht uit voor een paar honderd man hier op dat plein. Ene zot, hè Fré! Hier staan toch rap een paar duizend man. De kans dat er hier ene tussen staat die zijn eigen wil opblazen voor "de goede zaak" is niet onbestaand, hè.

Fré: Denkt ge?

Werner: Hoe dikwijls hebben wij in Londen de metro genomen? Niks aan de hand. En op een schone dag: patat! 56 doden. Mind the gap. Ge denkt altijd dat is ver van mijn bed, maar voor 't zelfde geld was dat gebeurd toen wij daar waren.

Fré: *(serieus onder de indruk, stelt het zich voor)* Stel u voor.

Werner: Ik wil maar zeggen, vandaag de dag zijt ge nergens meer veilig. En zeker niet op plaatsen als deze.

Fré is half in shock door het verhaal van Werner. Werner heeft er duidelijk plezier in. Ander onderwerp:

Werner: Stel dat ge een wens mocht doen voor het nieuwe jaar. Wat zou ge dan wensen?

Fré: Hè?

Werner: Stel dat ge een wens mocht doen, wat zou ge dan wensen?

Fré: Euh... Dan zou ik drie nieuwe wensen wensen.

Werner: Ik dacht het! Dat gaat niet, Fré.

Fré: Hoe: "dat gaat niet".

Werner: Nee, dat gaat niet. Ge moogt maar één wens doen.

Fré: Awel, mijne wens is drie nieuwe wensen.

Werner: Nee, Fré! Ge kunt geen nieuwe wensen wensen.

Fré: Wat is dat nu weer voor zever.

Werner: Eén wens!

Fré: Eén wens. Dan wens ik... Ja, dat kan van alles... Ik weet niet. Ik moet daar eens over nadenken. Wat zou jij wensen?

Werner: Nicole Kidman.

Fré: Hè?

Werner: Nicole Kidman.

Fré: Nicole Kidman?

Werner: Ja.

Fré: Waarom?

Werner: Waarom? Gij vraagt waarom? Hebt jij Nicole Kidman al eens goed bekeken?

Fré: Ja. Die heeft een spitsmuizengezicht.

Werner: Zeg! Nicole is dus wel de vrouw van mijn leven, hè!

Fré: Dat meent ge niet.

Werner: Amaai. Als die het mij twee keer moet vragen, heb ik haar de eerste keer niet verstaan.

Fré: Pff! Als het wat fel waait, breekt ze in twee.

Werner: Ge hebt het hier wel over dé Hollywoodactrice, dé filmdiva!

Fré: Ik moet toegeven, hoe ze erbij liep in Moulin Rouge, zo met die pluimen in haar gat, het had wel iets.

Werner: Gij leest de Flair, jij kijkt naar Moulin Rouge... Ge zijt toch zeker dat ge niks mankeert, hè?

Fré: Wat is daar nu weer mis mee? Ja, ik kijk naar Moulin Rouge. Ik vind... Dat is toch een schone film! Ik heb zelfs de video gekocht.

Werner: De DVD wilt ge zeggen.

Fré: Nee, Werner, de video.

Werner: Hebt gij nog geen...

Fré: Nee, ik heb nog geen DVD-speler.

Werner: Ik wist niet dat dat nog bestond, mensen zonder DVD-speler.

Fré: Dus toch, hè!

Werner: *(terzijde)* Achterlijke.

Fré: Goh, Nicole Kidman, jong...

Werner: Ja.

Fré: Maar die gaat ge niet kunnen krijgen, hoor.

Werner: Nee. Moeilijk, hè. En die onnozele Tom Cruise had haar en dan laat hij haar zitten.

Fré: Tom Cruise is een homo.

Werner: Ja, dat moet wel. Als ge Nicole Kidman laat zitten. Maar heeft hij haar wel laten zitten? Of zij hem? De mensen zullen misschien ook zeggen dat ik onnozel ben dat ik Christel heb laten zitten, terwijl zij het bij mij is afgestapt. Ik had niet te kiezen. Tom misschien ook niet. Misschien had Nicole ook een ander... de mensen weten dat niet, hè Fré.

Fré: Nee...

Werner: Nee, wat denkt ge? Zouden de mensen denken dat ik Christel heb laten zitten?

Fré: Dat weet ik niet, Werner. Echt niet. En laat ons eerlijk zijn: Christel is nu niet bepaald Nicole Kidman. En gij zeker geen Tom Cruise.

Werner: 't is maar dat de mensen nog zouden denken dat ik homo ben, als ze denken dat ik bij Christel zou zijn weggegaan.

Fré: En wat dan nog? Gij weet toch beter.

Werner: Ja maar... ja...

Fré: Gij trekt u toch niet aan wat de mensen van u denken zeker?

Werner: Nee, natuurlijk niet! ... Maar homo... dat heb ik toch liever niet...

Fré: Nee. Stel u voor...

Werner: En jij? Welke vrouw zou jij wensen?

Fré: Welke vrouw ik zou wensen? Goh... euh... Meryl Streep.

Werner: Meryl Streep? Die is honderd.

Fré: Meryl Streep is geen honderd. En ik vind dat die iets uitstraalt. Dat mens heeft echt een karaktergezicht.

Werner: Een lelijk wijf dus!

Fré: Waarom?

Werner: Als ze van u zeggen dat ge een karaktergezicht hebt, dan moogt ge er zeker van zijn dat ge zo lelijk zijt als het achterste van een varken.

Fré: En toch kies ik Meryl Streep.

Werner: Ieder zijn goesting.

Werner neemt z'n kauwgom uit zijn mond. Legt hem op de bank. Drinkt. Steekt de kauwgom terug in z'n mond.

Fré: Vetzak!

Werner: Wat?

Fré: Gij vindt dat normaal? God weet welke viezeriken hebben hier al op die bank gezeten...

Werner kauwt nog even bedenkelijk verder en spuwt dan zijn kauwgom weg.

Werner: Ik wou dat ik de sjieken had geteld die ik er dit jaar heb doorgejaagd.

Fré: Hoe komt dat?

Werner: Ik mag al niet roken. Ik moet toch iets.

Fré: Da's waar. Gij zijt vandaag zeker een jaar gestopt. Proficiat.

Werner: Morgen pas, hè.

Fré: En geen enkele sigaret? Van het hele jaar niet?

Werner: Nog geen trekske.

Fré: Amaai. Goed, hè!

Werner: Ja... karakter, hè. Maar gij toch ook al tien maanden.

Fré: Elf.

Werner: Ah ja, 1 februari was het.

Fré: Maar ik heb wel nog gerookt, hoor. Een stuk of twintig sigaretten dit jaar.

Werner: Dat versta ik niet. Als ge kunt zeggen: ik rook er maar twintig op een jaar, dan kunt ge toch ook zeggen: ik stop volledig.

Fré: Ja, ge zou dat denken, hè. Maar als ik wist dat ik nooit van mijn leven nog mocht roken, dan hing ik mij vandaag nog op.

Werner: Maar als ge sigaretten in huis hebt, dan rookt ge toch direct dat heel pak op?

Fré: Ik heb geen sigaretten in huis.

Werner: Van waar kwamen die twintig dan?

Fré: Gewoon. Gevraagd.

Werner: Dat meent ge niet. Gij zijt zo een ambetante afroker?!

Fré: Wat is dat nu, twintig sigaretten. Pak dat ik vijf vrienden heb die roken, dan zijn dat vier sigaretten per vriend. Op een heel jaar! Als ze dat niet voor mij over hebben, dan zijn het geen echte vrienden.

Werner: Profiteur! Van mij zou ge geen krijgen.

Fré: Dat zegt dan heel veel over wat voor een vriend gij zijt, hè Werner.

Werner: Een hele goeie, Fré, want ik zou aan uw gezondheid denken.

Fré: Gij zou aan uw geld denken, zoals altijd. En zwijg nu maar over die sigaretten, want ik krijg al goesting.

Werner: Ik mis dat toch, zo af en toe een lekker sigar...

Fré: Werner!

Muziek.

Stem omroeper:

“Ladies and gentlemen. Welcome at Plaça de Catalunya. Less than an hour to go! Get ready to celebrate the New Year. Please beware of pickpockets and thank you for not using fireworks on the square”

Werner staat recht op de bank. Fré blijft zitten.

3. Bende apen

Fré: Werner?

Werner: Ja, Fré.

Fré: Werner?

Werner: Ja, Fré!

Fré: Ik wil stoppen met lesgeven.

Werner: Wat zegt gij nu?

Fré: Ik kan dat niet meer aan. Die pubers...

Werner: Hoe: “ik kan dat niet meer aan”? Ge hebt potverdekke meer vakantie dan iets anders.

Fré: Ik ga iedere dag tegen mijn goesting werken.

Werner: Waarom?

Fré: Och. Die gasten zijn in niks geïnteresseerd. Wat ik ook zeg of doe. Er is niks mee aan te vangen.

Werner: Dat ligt aan uzelf.

Fré: Hoe?

Werner: Een goeie leraar kan zijn leerlingen motiveren.

Fré: Ja, dus ik ben geen goeie leraar, Werner. 't Is dat juist wat ik zeg.

Werner: Ik snap het probleem niet, hoor. Ge moet ocharme maar 20 uur per week werken, ge hebt...

Fré: 23 uur!

Werner: Goed, 23 uur dan. Ge hebt twee maanden vakantie in de zomer, twee weken met Kerstmis, twee met Pasen, een week in het najaar en een week in het voorjaar. December en juni zijn het examens, dan moet ge

ook al niks doen. Ge hebt pedagogische studiedagen, of wat is het daar, ge gaat op schoolreis en sportdag met het buske... En dan durft gij zeggen dat ge het niet meer aankunt?

Fré: En toch is het zo. Om te beginnen moet ge elk uur al maal twee doen, want ge moet uw lessen voorbereiden, toetsen verbeteren, rapporten schrijven...

Werner: Precies of gij in uw leven al ooit één les hebt voorbereid!

Fré: Natuurlijk! En dan ben ik ook nog klastitularis van een bende apen waar niks mee aan te vangen is. In september ben ik begonnen met vijftien leerlingen. Ik heb er nu nog zeven! De anderen zijn allemaal vertrokken naar een andere school, omdat de sfeer in mijn klas zo slecht is. Kunt ge dat geloven? Acht leerlingen die het afstappen! En wie wordt daarvoor verantwoordelijk gesteld, denkt ge? Wie mag het gaan uitleggen bij madame de directrice?

Werner : En wat is dat dan: "slechte sfeer"?

Fré: Ja, wat is dat? Mekaar pesten en bedreigen, de leerkrachten treiteren, met bordenwissers naar stagiairs gooien... Onlangs hadden twee meisjes laxermiddel tussen de boterhammen van een ander gedaan.

Werner: Och gij!

Fré: Ik mag hier doodvallen als het niet waar is.

Werner: Ge moet daar toch iets aan kunnen doen.

Fré: Wat? Wat kan ik daar aan doen? Niks! Ik ben het al twee keer moeten afstappen uit de les. Dan was ik zo kwaad, dat ik dacht: "Als ik nu ene in mijn handen krijg, dan mots ik hem met zijne kop tegen de muur".

Werner: Ja...

Fré: En weet ge wat nog het ergste van al is?

Werner: Nee.

Fré: De ouders! Als ge iets durft zeggen van hun zoon of dochter, dan beginnen ze u uit te maken voor het vuil van de straat. Dat hun kind zoiets niet doet, dat het allemaal de schuld is van de school en van de leerkrachten en dat wij hun kind viseren... Stel u dat voor! Dat ik mij ga bezig houden met een snotter van 15 jaar te 'viseren'. Dat is toch belachelijk. Precies of ge zegt op 1 september: "Die en die en die ga ik dit jaar eens goed 'viseren'". Als de ouders wat minder eieren onder hun kinderen zouden leggen en wat meer zouden aannemen van wat de leerkrachten zeggen, dan zou er al heel wat opgelost zijn! Als ik vroeger straf kreeg van een leraar, dan kreeg ik het thuis ook nog eens

naar mijn voeten. Als ik nu nog maar een verkeerd woord tegen een leerling durf zeggen, dan staat de dag erna één van die ouders op school. Vindt gij dat normaal?

En elke dag hangt er een pa of ma aan mijne telefoon: hoe ik van plan ben het probleem in mijn klas op te lossen. En dan zeg ik: "Madam, mijnheer, we werken eraan". Maar dat is niet waar, hoor. Want niemand weet wat eraan te doen. Ik niet, mijn collega's niet, de directie niet. Een tijdje terug is er zo'n truttede van het CLB bij mij in de klas geweest. Die ging...

Werner: Het wat?

Fré: Het CL.. het PMS van vroeger. Die ging het eens allemaal komen oplossen. Die ging komen bemiddelen tussen de leerlingen en de leerkrachten en de leerlingen onderling. Ze was rap terug weg! Na een uur is ze vertrokken. "Mijnheer", zegt ze tegen mij, "ik vrees dat u mij te laat hebt ingeschakeld. Er is een wonder nodig om hier terug een deugdzame klas van te maken". Met andere woorden: trek uwe plan met uw apen.

Werner: Ik wist niet dat het zo erg was.

Fré: Ik kan dat allemaal niet meer opbrengen, Werner. Weet ge, vanaf mijn 17de wilde ik leraar worden. Echt waar, hè. Ik wilde graag met jonge gasten werken. Ik wilde hen dingen leren en een voorbeeld voor hen zijn, zo de "toffe", de "coole". En ik wilde schoolreizen organiseren en het schooltoneel regisseren en nieuwe manieren van lesgeven zoeken om de lessen interessant te maken. En dit is het geworden... Ik kom de klas binnen en het is daar doodstil. Tegen elkaar spreken ze niet meer, want ze hebben allemaal ruzie met elkaar. Geen één van hen die goeiedag tegen mij zegt. Precies of ik lucht ben. Ik ga zitten achter mijne bureau, ik doe mijn boek open en ik begin voor te lezen. En na vijftig minuten stop ik met lezen, ik steek mijn boek weg en ik ga naar buiten. En dat was mijn les. En intussen heb ik ze zien tekenen en sms'en en drinken en sjieken en alles wat ze niet mogen. En ik heb ze horen zuchten en klagen en vloeken dat het geen naam meer heeft. Maar het kan mij niet meer schelen. Ik kan het niet opbrengen om er nog iets van te zeggen. Ik laat ze maar doen. Maar als ik op het einde van het jaar ene kan buizen, dan doe ik het!

Werner: Ge moet daarmee stoppen, Fré.

Fré: En dan? Wat ga ik doen? Ik heb nooit iets anders gezien dan scholen. Na mijn secundair ben ik regentaat gaan studeren en daarna gaan lesgeven. De school is het enige dat ik ken. Ik kan niks anders dan lesgeven.

Werner: Er moet toch nog iets zijn dat ge graag doet?

Fré: Ik kan niks anders!

Werner: Allez, komaan, Fré!

Fré: Ja. Och... Weet ge wat ik graag zou doen? Ik zou graag in een serie op televisie spelen. In "Familie", ofzo. Voila! Realistisch, hè?

Werner: Als het dat is wat ge wilt doen, dan moet ge daarvoor gaan!

Fré: Allez, Werner...

Werner : Wat ? Wilt ge over 50 jaar op uw sterfbed liggen en denken : "Was dat het nu"? Wilt ge spijt hebben van wat ge niet gedaan of tenminste geprobeerd hebt?

Fré: Ik weet het. Ge hebt gelijk. Maar waarom zouden ze mij een rol geven op televisie? Er zijn er honderden die beter kunnen acteren dan ik. En die er beter uitzien dan ik!

Werner: Ja, als ge zo denkt...

Fré: Zo is het toch. Ik zou de werkloze acteurs geen eten willen geven.

Werner: Ja, Fré. Blijf dan maar schoon heel uw leven tegen uw zin lesgeven.

Fré: Gij doet of dat allemaal zo simpel is.

Werner: Zo simpel is het! In september gaat ge zo een ingangsproof doen aan één of andere toneelschool en ge zult wel zien wat er van komt.

Fré: Och Werner!

Werner: Och Fré!

Fré: Laat zitten alstublieft, anders is de hele avond naar de kloten. 't Is godverdomme Nieuwjaar.

Werner: Tijd voor nieuwe plannen en goeie voornemens!

Stilte. Werner drinkt.

Fré: Ik weet dat ge gelijk hebt... Maar 't is allemaal zo moeilijk. Ziet ge mij nu al terug gaan studeren? Ik ben bijna 30 jaar. En dan nog aan een toneelschool. Daar kan toch geen goed van komen. En van wat ga ik leven? Gaat gij mijn huur betalen?

Werner: Als het zover zou komen: ja!

Fré: Zot.

Werner: Ge zijt mijne kameraad, Fré. Ik heb het u al gezegd: ik zal nooit vergeten wat ge voor mij hebt gedaan toen Christel... toen ik in de problemen zat. En als het mijn beurt is om u te helpen, met geld of met wat dan ook, dan kunt ge op mij rekenen. Ik meen het.

Fré bekijkt Werner. Weet niet wat zeggen.

Werner: Hier. Drink nog eens. En denk nog maar eens na over dat lesgeven. Ge leeft godverdomme maar één keer.

Muziek

Stem omroeper:

"Ladies and gentlemen. Welcome at plaça de Catalunya. Tonight this is the place to be to party into the new year. Please beware of pickpockets and may we remind you that it is not allowed to use fireworks on the square. Thank you!"

Fré drinkt lang van de fles. Werner staat op een kijkt over het plein. Veel volk!

4. Christel en Kelly in café "Den Tempo"

Werner: Amaai, kijk die twee eens bezig. 't Is toch nog geen Nieuwjaar, hè?

Fré: Zuiders temperament zeker?

Werner: Zo op straat tussen al dat volk.

Fré: Stoort u dat misschien?

Werner: Storen is veel gezegd. Maar ik vind dat ge mekaar niet zo in het openbaar moet staan aflebben.

Fré: Gij zou het ook doen, moest ge een lief hebben.

Werner: Ik heb met Christel nooit zo staan smossen op straat.

Fré: Ge had misschien beter wat meer staan "smossen", dan had ze u misschien niet laten zitten.

Werner: Och, wat weet gij daarvan?

Fré: Ik...niks...

Werner: Ik had respect voor Christel. Onze relatie was niet gebaseerd op seks, maar op liefde. En er zijn niet veel relaties waar ge dat van kunt zeggen. Zeker niet op de leeftijd die wij toen hadden. Ik zag haar graag en zij zag mij graag. Punt.

Fré: Ja, Werner. Ja.

- Werner: Zeven jaar zijn wij samen geweest. Zeven jaar, hè Fré. Dat schudt ge niet zomaar van u af, hoor. We zouden trouwen. Als ze niet was weggegaan, dan waren wij nu op dit eigenste moment getrouwd. Misschien hadden we al wel een kind. Of twee... 't Is alsof het gisten was dat we elkaar leerden kennen. Weet ge het nog? Gij waart erbij. Dat was een tijd... Elke vrijdag na school ging iedereen naar café "Den Tempo". We namen dan de bus een uur of twee later en gingen met z'n allen ene drinken om het einde van de lesweek te vieren. Ik zie haar daar nog staan in dat vetting café vol sigarettenrook. Met hare cola light met een rietje. Zij en haar vriendin Kelly. Tegen de flipperkast geduwd, want vrijdag na school was er geen plaats om in "Den Tempo" ergens rustig te staan. Ik had haar al wel gezien op school, maar nog nooit iets tegen haar gezegd. En toen die vrijdag, de dag van mijn 18de verjaardag, zijt gij beginnen zeveren tegen haar en Kelly. Omdat ge wist dat ik zelf geen contact durfde zoeken, hebt gij mij geholpen. Dat zal ik nooit vergeten, Fré. En toen ze hoorden dat het mij verjaardag was, hebben ze mij drie kussen gegeven. Zij ook. En 's avonds hebben we al terug met hen afgesproken. En een week later was ze mijn lief. En gij hebt aangepakt met Kelly.
- Fré: Ja... Hete Kelly...
- Werner: En nog een week later hebt gij uw "hete Kelly" gedumpte, maar Christel en ik zijn samen gebleven. Voor altijd, dacht ik toen. En het heeft er lang naar uitgezien dat dat ook zo zou zijn. Zeven jaar... Ik ben met haar vergroeid in die tijd. Mijn leven is helemaal in dat van haar opgegaan. En toen ze vertrok heeft ze mij nog wat scherfkes van mijn oude leven teruggegeven. En die moet ik terug ineen puzzelen. Maar er ontbreken teveel stukskes. Weet ge wat ik wil zeggen, Fré?
- Fré: Ja...
- Werner: Ik dacht: ik maak mij van kant. Want wat kan ik hier nog doen zonder haar. En vooral het gedacht dat ze een andere had... dat maakte mij zot. Die vreemde zat met zijn poten aan haar lijf. Hij luisterde naar de cd's die ik haar cadeau had gedaan voor haar verjaardag, hij ging met haar naar de cinema, hij lag naast haar in bed. En toen dacht ik: nee, ik maak hèm kapot. Dan vlieg ik wel in de bak, maar daar kan ik mij nog altijd van kant maken, als het moet. En dan heeft hij haar tenminste ook niet. Maar ik heb mij kunnen inhouden en ik heb mij erbij kunnen neerleggen dat ik haar kwijt was. En weet ge hoe dat kwam?
- Fré: Nee.
- Werner: Dat kwam door u, Fré. Gij zijt in die tijd een ongelooflijke vriend voor mij geweest. Gij hebt mij mijn zotte gedachten uit mijne kop kunnen praten. Gij hebt mij aan het verstand kunnen brengen dat die vent het niet waard was om voor in de bak te gaan zitten. Zonder u, Fré, had ik

hier nu niet gezeten. Dan stak ik al vijf jaar onder de grond. Heel mijne wereld is in elkaar gestort, maar gij hebt gezegd: "Werner, ik zal u helpen met metselen. Zodat uwe wereld rap terug recht staat." Allez, nu niet met die woorden, maar het kwam er toch op neer. Ik zal dat nooit vergeten, Fré. Merci.

Fré: Da's niks, Werner. Da's niks.

Muziek. Vooral Werner drinkt.

5. Stella en het parochieblad

Werner: Wie zou er dit jaar weer allemaal sterven?

Fré: Zeg, Werner!

Werner: 't Zijn er weer wat geweest het voorbije jaar.

Fré: Ja. Ik hoop maar dat het mijn bomma niet zal zijn dit jaar.

Werner: Hou oud is ze?

Fré: 91.

Reactie Werner: "die kans is groot, dat ze er dit jaar bij zal zijn"

Fré: Pas op, 't Is nog een kwiek mens, hoor. Onze pa zegt altijd: "daar moeten ze een punt aan slijpen, willen ze die ooit in de grond krijgen". Niet kapot te krijgen, ons bomma! Maar haar geheugen wil niet meer mee. Ze is serieus aan het dementeren. Voor we naar hier vertrokken ben ik haar nog efkes gaan bezoeken. En ik kom haar kamer binnen en ze zegt tegen mij: "Dag mijnheer, de meter staat in het stalleke vanachter." Dacht ze dat ik die van de gas was, om de meterstand op te schrijven. Ik zeg: "Nee, bomma, ik ben het: Fré, uwe kleinzoon. Ik kom u eens bezoeken, om te zien hoe het met u gaat." En dan herkende ze mij weer efkes. Maar een minuut later zegt ze dan: "Juffrouwke, als u zo vriendelijk zou willen zijn om mij nu alleen te laten. "Wij, heren van Zichem' gaat beginnen." En dan speel ik dat spelleke maar mee, want ge kunt daar toch niet tegen discussiëren, en dan zeg ik: "Hola, dan zal ik uwe tv maar rap opzetten." "Zwijg, jong", zegt ze, "ik versta niet wat ze zeggen!"

Werner: En die tv stond niet op?

Fré: Nee.

Werner: Allez.

- Fré: En iedere keer als ik naar buiten ga, dan roept ze mij na: "Léon, pas op voor de bus!". Léon was mijne bompa. Elf jaar dood!
- Werner: Ik heb daar toch schrik van, als ge zo hoort wat er allemaal van een mens kan komen.
Mijn bomma is 86 en die drinkt haar elke dag nog zo zat als een konijn.
- Fré: Meent ge 't?
- Werner: Als ik haar ga bezoeken moet ik altijd drie blikjes bier meenemen, anders laat ze mij niet binnen.
- Fré: En ze zit ook in het rusthuis?
- Werner: Ja. Maar dat trekt ze haar niet aan. Ze verstopt de blikjes in haar kast.
- Fré: Is dat niet gevaarlijk voor zo'n oud menske? Zoveel drinken.
- Werner: Dat weet ik niet. Maar ik weet wel dat ons bomma nog veel plezier maakt op haar 86ste. Ze heet Estelle, maar in het rusthuis noemen ze haar Stella, omdat ze altijd naar het bier ruikt. En die andere bejaarden profiteren daar natuurlijk van, dat ze altijd zat is. Want pas op, ge moet die ouwe mémékes niet onderschatten, hoor! Het madammeke van de kamer naast haar, bijvoorbeeld. Dat mens heeft artrose in haar handen dat het niet meer normaal is. Haar vingers staan helemaal naar binnen. Zo... Enfin, die vrouw, Paula, haar zoon woont in Mexico. En elke week wil ze die twee keer bellen. Ze zegt tegen hem dat hij zelf niet moet bellen, want dat dat te duur is. En luister nu goed. Omdat ze zelf met haar kromme artrosevingers het nummer niet kan vormen, gaat ze naar ons bomma haar kamer. Die duwt dan de nummer, zodat Paula met haar zoon kan bellen.
- Fré: Da's ook een goei!
- Werner: Ik heb dat al duizend keer aan mijn bomma proberen uit te leggen, dat Paula dan eigenlijk op haar kosten twee keer per week naar Mexico belt. Maar dan zegt ze: "Neenee, we hebben dat goed geregeld. Paula trekt haar telefoon op haar kamer uit en brengt die mee naar hier. En dan steekt ze hem hier in en gebruikt dus hare telefoon om te bellen. Dat kost mij niks..."
- Fré: Maar allez...
- Werner: Ons bomma, daar hebt ge geen gedacht van.
- Fré: Maar ze ziet dat toch ook aan haar telefoonfactuur.
- Werner: Ja. Maar sinds alles in euro is, heeft ze geen besef meer van geld. En pas op, die gesprekskosten naar Mexico zijn één ding. Maar eer dat mijn bomma met haar zatte botten de juiste nummer heeft geduwd, zijn

ze al een stuk of vier "verkeer verbonden"-gesprekken verder.

Fré: Eigenlijk moet jij haar dat toch aan haar verstand brengen, hè Werner.

Werner: Probeert jij ons bomma maar eens iets aan haar verstand te brengen. Als ik iets zeg wat haar niet aanstaat, dan zegt ze nog altijd: "Zwijg, kleine. Ge moogt uw neusje niet in de zaken van grote mensen steken. Dat is geen fatsoen!"

Fré: Oei. Dan is ze ook dement aan het worden. Als ze denkt dat jij nog een kind zijt...

Werner: Dement mijn oog! Die weet maar al te goed dat ik 30 ben. Als het haar uitkomt, dan doet ze alsof ze dement is, ja. Ze heeft een abonnement op "Kerk en Leven", het parochieblad. En nu is er een vrouwke in het rusthuis, Cécilleke, ook een bejaarde, die het geld ophaalt voor die abonnementen. En als dat vrouwke dan langskomt, dan zegt mijn bomma: "Mais alors, Cécile! Roger heeft u dat gisteren toch al betaald!". Roger is mijn bompa. 20 jaar dood!

Fré: En zij beseft dat?

Werner: Natuurlijk beseft zij dat! Maar dat Cécilleke durft dan niet met haar discussiëren en denkt ook dat mijn bomma dement aan het worden is. Of ze denkt dat ze zelf dement aan het worden is. En uit compassie of uit schrik, betaalt Cécilleke dat abonnement op "Kerk en Leven" zelf! Uit haar eigen zak!

Fré: Nu weten we ineens van wie jij uw gierigheid hebt.

Werner: Jaja, 't is al goed!

Fré: Ik vraag mij soms af hoe oud ik ga worden.

Werner: Gij? Als jij zo blijft drinken moogt ge blij zijn als ge de vijftig haalt.

Fré: En hoe ik ga sterven. Hoe wilt jij sterven, Werner?

Werner: Als ik 90 ben wil ik rustig sterven in mijn slaap. Vredig wegglijden, gelijk ze zeggen. In alle sereniteit, zonder veel drama. En jij?

Fré: Ik zou graag ontploffen.

Werner: Wat?

Fré: Of doodgeschoten worden. Maar ik denk dat dat pijn doet.

Werner: Ja... en ontploffen niet?

Fré: Dat denk ik niet. Veel tijd om daar bij stil te staan hebt ge niet. Ge kunt hoogstens denken: "Amaai, dat doet pij...". En dan is 't gedaan. Ik denk zelfs dat het nog rapper gaat.

Werner: Ieder zijn goesting.

Fré: Maar wel het liefste als ik in mijn auto zit. Anders moeten ze mijn stukken en brokken in de verre omtrek gaan bijeen rapen en dat vind ik dan toch ook geen eervolle dood.

Werner: Nee.

Fré: Ik denk wel dat, als er een hemel is, dat ik daar ga eindigen.

Werner: Daar zou ik toch maar niet te zeker van zijn.

Fré: Jawel. Zoveel slechte zaken heb ik in mijn leven niet gedaan.

Reactie Werner

Fré: Ik zie het al helemaal voor mij. Na de ontploffing breken de wolken boven mijn auto open. Er komt een verblindend witte lichtstraat uit de hemel naar beneden. De mensen hebben de knal gehoord en ze zijn uit hun huizen gekomen. Maar ze kunnen hun ogen niet open houden door dat fel licht. Het zijn precies konijntjes in de faren van een auto, een paar seconden voor dat ze overreden worden. En dan zien ze, tussen hun vingers door, hoe mijn ziel door het dak van de brandende auto naar boven wordt getrokken. En onder het gezang van duizend engeltjes stijg ik dan ten hemel. Met mijn armen zo (*staat op met armen gekruist voor zijn borst*). En als mijn ziel boven is, dan schuiven de wolken onder mij dicht en op aarde is het engelengezang niet meer te horen. Het licht is weg en de mensen begrijpen niet wat ze juist gezien hebben. En boven in de hemel is er alleen maar mist. Zover als ge kunt zien, overall mist. En ik stap dan zo, uit die mist. Met zo een felle gele stralenkrans rond mij en...

Werner: Ah, gelijk in de Soundmixshow?

Fré: ...en met niks meer alleen, behalve een witte broek en een wit marcelleke.

Werner: Een wat?

Fré: En mar.. een onderlijfke zonder mouwen. En dan ineens kom ik aan de poort van de hemel. En daar staat Sint-Pieter op mij te wachten. Hij zegt: "Wees welkom, Fréderik". Zo met zo'n galm op zijn stem...

Werner: Gelijk "Big Brother"?

- Fré: "Er is een plaats voor u vrij in het Paradijs. Maar eerst", zegt hij, "krijgt ge van mij uw vleugeltjes. Welk maatje hebt ge, mijn zoon?" En dan zeg ik: "Large, Heilige Petrus". Terwijl ik heel goed weet dat ik maar een mediummeke heb, maar dat durf ik natuurlijk niet toegeven.
- Werner: Ge zijt nog maar juist in de hemel en ge zijt al aan het liegen.
- Fré: En dan moet ik persoonlijk bij Onze-Lieve-Heer op audiëntie komen. Want hij heeft al zoveel goed over mij gehoord, dat hij mij nu wel eens in dode lijve wil zien. Ik word naar zijn paleis gebracht. En dat is een fantastisch paleis. Dat staat daar te blinken in de zon, met allemaal goud en edelstenen en smaragd....
- Werner: 't Is God, hè! Niet Aladdin.
- Fré: En dan word ik de troonzaal binnen geleid. En daar zit hij dan: God. Met aan weerskanten miljoenen, miljarden kaarsen. Overal. Zover als ge kunt zien. En daar sta ik, midden van dat licht van al die kaarsen. En ik vraag: "Hebt Gij mij geroepen, Heer?". En de Heer zegt: "Ja."
- Werner: Fré, alstublieft.
- Fré: En dan zegt God: "Wel, Frédérik, omdat gij zo deugdzaam hebt geleefd, moogt ge van mij een wens doen. Zeg maar wat ge wilt". En ik zeg: "Wel, God, ik zou graag drie nieuwe wensen wensen. Als dat mag, natuurlijk". "Natuurlijk!": zegt GOD, "waarom zou dat nu niet mogen". En dan wens ik als eerste brede schouders en op één, twee, drie geschiedde mijn wil en heb ik een kas alsof ik heel mijn leven elke dag 3 uur heb gefitnesst. "Voila, zie", zegt God. "Wat wilt ge nog?" En als tweede wens ik Meryl Streep. En mijn woorden zijn nog niet koud of één van die miljarden kaarsen gaat uit. "Ze zal direct hier zijn," zegt God, "Wat is uw laatste wens?". En ik moet serieus nadenken, maar dan ineens weet ik het. Mijn ultieme wens. "God", zeg ik, "ik zou graag kabel laten trekken in de hemel, zodat ik voor altijd naar VTM kan blijven kijken". "Het zij zo!", zegt God. En zo kijk ik tot het einde der tijden vanop een wolfske, met naast mij Meryl Streep en met een kas gelijk Tom Cruise, naar "Familie" en "Thuis", naar "Spoed" en "Wittekerke" en naar "Buren" en "Mooi en Meedogenloos"
- Werner: Ja, Fré...

Muziek. Drinken

6. Nog een kwartier

Werner: Ga ik nog ooit terug gelukkig worden, Fré?

Fré: Hè?

Werner: Ik ben al vijf jaar niet meer gelukkig geweest. Dat is toch erg. Mijn leven gaat aan mij voorbij. En in plaats van mij te amuseren en te profiteren van het leven, denk ik na over wat geweest is en over alles wat ik wil, maar niet heb.

Fré: Ja, Werner, wat wilt ge nu dat ik daar op zeg.

Werner: Gij moet zeggen: "Werner, dat zal allemaal wel beteren."

Fré: Werner, dat zal allemaal wel beteren.

Werner: Dat zal wel beteren, dat zal wel beteren...wat weet gij daar nu van! Is dit het, Fré? Is dit nu het "echte leven", waar ge heel uw jeugd op zit te wachten?
Weet ge, als ik vroeger laat wilde opblijven, dan zei ons ma: "Later als ge groot zijt, dan blijft ge op zolang ge wilt, manneke". Of toen ik op mijn plechtige communie een glas wijn wilde drinken, zei onze pa: "Niks van, snotneus. Later als ge groot zijt, drinkt ge zoveel als ge wilt". En de meester op school ook al: "Leer maar goed, mannekes, dan kunt ge later, als ge groot zijt, alles doen wat ge maar wilt."

Fré: Is dat nu geen liedje van Stef Bos dat gij hier aan het opzeggen zijt?

Werner: (*onverstoord*) En dan dacht ik: "Amaai, later als ik groot ben... dat gaat nogal wat geven. Ik wou dat ik al groot was". En nu is het zover. Ik ben al meer dan 10 jaar "groot". Maar bijna elke dag denk ik: "was ik maar terug klein." Toen was alles veel gemakkelijker. De enige kopzorgen die ge had, was of ge uw pantoffels wel bij had voor de turnles en of ge wel genoeg geld bijeen kreeg gespaard voor de nieuwe "Jommeke". Geen huishuur, geen kosten aan uw auto, geen virus op uw computer, geen werk waar ge u elke dag naartoe moet slepen, geen lieven die u in de steek laten... En weet ge wat ik nog het ergste vind? Dat ge nooit op het moment zelf beseft hoe gelukkig ge wel zijt. Want als kind, en zeker als puber, vond ik dat ik onmenselijk veel problemen had. Maar nu weet ik dat dat geen problemen waren. Dat waren hoogstens een beetje groeipijnen. En ik heb zo'n schrik dat dat wil zeggen dat het allemaal alleen maar erger gaat worden. Weet ge wat ik wil zeggen, Fré? Als kind denkt ge: "Amaai ik heb problemen. Want die wil mijn vriendje niet zijn en ik moet binnen de lijntjes kleuren en mijn zuurtjes zijn bijna op." Maar dan als puber zegt ge: "Nee. Ik was zorgeloos als kind. Nù heb ik problemen. Want ik krijg geen brommer en ik heb puisten en dat meisje ziet mij niet zitten". En als volwassene zegt ge: "Nee. In mijn jonge tijd had ik geen problemen. Nù is het veel

erger". En wat binnen tien jaar, Fré? Ga ik dan ook zeggen: "Tien jaar geleden zat ik in Barcelona te zagen over mijn problemen, maar toen had ik geen problemen in vergelijking met nu..." Maar ik zeg u één ding, Fré, veel meer miserie dan ik nu heb, kan ik niet aan...

Stilte

- Fré: Ik vier graag nieuwjaar met u. Ambiance verzekerd. (*drinkt*)
Ge moet er het beste van maken, Werner. Een leven zonder problemen, dat heeft niemand, hoor. Het hangt er maar vanaf hoe ge daarmee omgaat. Ge moet uw problemen oplossen in plaats van u te medelijden te hebben met uzelf.
- Werner: Een goeie die het zegt. Wie zat hier juist te zagen over hoe ongelukkig hij is met zijn job!
- Fré: Dat is iets heel anders.
- Werner: Dat is juist hetzelfde!
- Fré: Dat is niet waar, Werner. Ik ben ontevreden over een stukje van mijn leven. Over mijn werk dan nog, het meest onbelangrijke stuk. Maar gij, gij zijt ontevreden over alles. Doe daar toch iets aan!
- Werner: Wat? Wat wilt ge dat ik daaraan doe?
- Fré: Zaag wat minder en amuseer u wat meer. Ge hebt in vijf jaar tijd geen vrouw van kortbij gezien. Ik kan geloven dat gij gefrustreerd zijt.
- Werner: Ik ben niet gefrustreerd!
- Fré: Nee, Werner, gij zijt niet gefrustreerd, nee...
- Werner: Maar nee!
- Fré: Begint gij al maar met die Christel uit uwe kop te zetten. Ze is het niet waard dat ge heel uw leven aan haar vergooit. Denkt ge dat zij nu aan u denkt of over u zit te piekeren? Vergeet het! Christel heeft geen vijf jaar nodig gehad om haar leven terug op het spoor te krijgen. Ze heeft u buitengebonjourd, ze heeft misschien, misschien, nog vijf minuten nagedacht of ze wel de juiste beslissing had genomen. Maar dan heeft ze haar handtas genomen en ze is met een andere op stap gegaan. En nog diezelfde avond, waart gij verleden tijd.
- Werner: Waarom zegt gij dat nu allemaal?
- Fré: Omdat het zo is! Zie dat nu toch eens in!
- Werner: Hoe kunt gij nu weten wat Christel denkt en doet?

Fré: Ik weet niet wat Christel denkt en doet. Maar als ze hetzelfde zou denken en doen als jij, dan waart ge al lang terug samen. En dat is niet het geval, hè Werner. Christel moet u niet meer hebben. Aanvaard dat. Alstublieft, na vijf jaar, aanvaard dat!

Werner: 't is zo moeilijk...

Fré: Ik weet het...

Stilte

Werner: Hoelang nog?

Fré: Een kwartierke.

Werner: Zorg maar dat die fles leeg is, dat we om middernacht een nieuwe kunnen opentrekken.

Fré: Ik voel dat al in mijne kop. Gij niet?

Werner: Een beetje. Maar niet om te zeggen: 'ik ben zat'.

Stilte

Fré: Ik ben blij dat ge mijne kameraad zijt, Werner.

Werner: Ik ook, Fré.

Fré: Ik hoop dat ge dat zult blijven.

Werner: Waarom zou ik dat niet blijven?

Fré: Ik weet niet. Dat kan soms rap veranderen.

Stilte.

Fré begint zacht te neuriën. "Les lacs du Connemarras". Werner valt in. Na een tijdje stopt Fré. Werner gaat door. Hij wordt onderbroken door luide muziek.

Stem omroeper

"Ladies and gentlemen. The new year is only 15 minutes away. Temperature is rising. Meanwhile please beware of pickpockets and may we remind you that it is not allowed to use fireworks on the square. Thank you!"

7. Laatste bekentenissen van het jaar.

- Fré: Werner? Werner!
- Werner: Ja?
- Fré: Ik heb goesting in een sigaret!
- Werner: Ik heb geen sigaretten.
- Fré: Gij moet hier aan iemand een sigaret vragen.
- Werner: Ik?
- Fré: Ja! Ge neemt een euro en ge vraagt aan de ene of de andere of ge een sigaret kunt kopen.
- Werner: Ik rook niet.
- Fré: Nee, maar ik w... Hebt ge goesting, ja of nee?
- Werner: Ja.
- Fré: Koop ons dan een sigaret! Om afscheid te nemen van het oude jaar.
- Werner: Nee, Fré. Ik ben een jaar gestopt, ik ga nu niet terug beginnen.
- Fré: Geef mij een euro.
- Werner: Nee.
- Fré: Geef mij een euro!
- Werner: Nee, ik geef u geen euro! Morgen gaat ge er spijt van hebben.
- Fré: Morgen, morgen! 't Is vandaag dat ge moet leven, hè Werner. En daarbij, van één sigaret gaat ge niet terug verslaafd geraken, hoor. Kom, geef mij een euro.
- Werner: Als ik dat zou doen, zou ik een slechte kameraad zijn.
- Fré: Omdat ge mij een euro zou geven voor een sigaret?
- Werner: Ja. Want roken is ongezond en ge sterft er van. Ge zijt nu gestopt en als ik u die euro geef, dan gaat ge misschien terug volle bak roken. En dan is dat mijn schuld. En als ge dan doodvalt van de longkanker of van iets aan uw hart, dan is dat ook mijn schuld. Dan heb ik u vermoord!
- Fré: Nu zijt ge echt onnozel aan het doen.

Werner: Ja?

Fré: Ja!

Werner: Ja?

Fré: Ja!

Werner: Ja?

Fré: Ja!

Werner: Waarom? Omdat ik met u inzit? Dat is normaal, Fré. Daarvoor zijt ge vrienden. Maar ik denk dat gij daar nog wat lessen in nodig hebt: vriendschap.

Fré: Wat wilt gij daarmee zeggen?

Werner: Niks. Laat zitten.

Fré: Nee, Werner. Wat wilt gij daar mee zeggen? Dat ik geen goeie vriend voor u ben? Ik zit hier godverdomme speciaal voor u buiten op straat op oudejaarsavond.

Werner: Hoe: 'speciaal voor mij'? Wat is dat nu weer voor zever. Daar kiest ge toch zelf voor?

Fré: O ja?

Werner: Ja!

Fré: O ja?

Werner: Ja!

Fré: Eén keer heb ik u uit vrije wil meegenomen, mijnheer. Eén keer. Vijf jaar geleden naar Londen. En gij, gij hebt daar dan maar op slag een traditie van gemaakt en het jaar daarna hebt ge mij die reis naar Rome cadeau gedaan. Zonder mij te vragen of ik nog wel zin had om nieuwjaar nog eens in het buitenland te vieren. En vanaf dan zijt ge er zomaar vanuit gegaan dat ik graag meega. Maar is het al eens ooit in uwe stomme kop opgekomen dat ik hier wel eens dik tegen mijn goesting zou kunnen zitten op die stomme bank in dat stom Barcelona?

Werner: Daar hebt ge nooit iets van gezegd.

Fré: Hebt gij het ooit gevraagd?

Werner: Ge zijt nu toch oud genoeg om voor uw eigen mening op te komen!

Fré: Ik zal u eens iets zeggen. Al onze kameraden zitten nu warm in een feestzaal met hun voeten onder tafel en een stuk kreeft in hun handen. Dat noem ik nieuwjaar, Werner! Da's nu al vijf jaar op rij dat mijn feestdiner op oudejaarsavond bestaat uit een maxi-menu van de Mc Donalds, dat voor mij op de toog wordt gesmeten door een vettige puber met puisten op zijn gezicht en een bakkes tot op de grond, omdat hij moet werken op oudejaarsavond. En ja, ja, in België kost dat allemaal veel te veel geld voor wat het maar is. En ja, ge zijt verplicht van u te amuseren of ge nu wilt of niet. En ja, 't is toch elk jaar hetzelfde. Maar om twaalf uur, hè Werner, dan zullen ze mekaar in België allemaal beginnen kussen. Wie moet ik kussen om twaalf uur? U misschien? En er wordt tenminste goeie muziek gedraaid. Muziek waarop ge u kunt amuseren en niet zo van dat geboenk dat ik hier al de hele avond moet aanhoren. En ze hebben bier, Werner! Echt bier. Geen Heiniken-brol of champagne waar de bruis al een uur vanaf is en die zelfs met bruis op geen kloten trekt, omdat gij weer eens geen goesting had om aan uw geld te gaan en daarom maar de goedkoopste schuimwijn hebt gekocht die ge in die klote-nachtwinkel kon vinden!

Werner: Zeg, Fré, ge zijt nu toch echt...

Fré: En morgen komen ze rond een uur of twee uit hun nest. En dan gaan ze naar hun ma of naar hun bomma en daar zitten ze de hele dag met een kop als een betonmolen koffie te zuipen en taart met crème au beurre te eten met familie die ze voor de rest van het jaar niet meer zullen terugzien. En ze moeten luisteren naar het gezaag van zieke tantes en zatte nonkels en het geroep en gejang van de kleinkinderen in de familie, maar 's avonds weten ze godverdomme wel dat het nieuwjaar is geweest. En wat doen wij? Wij zitten hier morgen nog altijd in dat achterlijk Barcelona. Op en af die belachelijke Ramblas te lopen tot het eindelijk tijd is om ons vliegtuig te nemen. En als we landen in België is alles al terug het oude en hebben wij voor de vijfde keer op rij nieuwjaar gemist! Geef mij die fles!

Werner: Ik kan niet geloven dat gij mij zo voor de zot hebt gehouden. Ik dacht dat gij dat graag deed. Ik zit hier dus wel speciaal voor u, hè Fré. Als het niet voor u was, dan lag ik nu thuis in mijn zetel naar televisie te kijken. En geef toe, dat is ook wat gij zou doen. Want die "kameraden" waar ge het over hebt, wie zijn dat? Ge hebt niemand anders dan ik!

Fré: Dat denkt gij!

Werner: Dat weet ik!

Fré: Ja?

Werner: Ja! Noem mij eens een vriend buiten mij!

Fré: Ik heb veel vrienden buiten u!

Werner: Awel ja, noem mij eens ene.

Fré: Och jong...

Werner: Allez!

Fré: Peter, bijvoorbeeld.

Werner: Peter? Welke Peter? Peter Pan?

Fré: Nee, Peter. Mijn goede vriend Peter.

Werner: Die ken ik niet eens.

Fré: Nee, Werner, 't is dan ook mijne kameraad, hè!

Werner: En waarom ken ik die niet? In het weekend zijn we altijd samen weg. Dat moet nogal een goeie vriend zijn, dat ik die nog nooit gezien heb.

Fré: Ja, een hele goeie vriend. Want als ik aan hem een sigaret vraag, dan geeft hij mij één. Zonder te zagen dat hij mij niet wil vermoorden.

Werner staat recht.

Fré: Wat gaat ge doen?

Werner: Ik ga u een sigaret halen.

Fré: Mijn goesting is over.

Werner: Ik haal u een sigaret en ge zult ze oproken tot de rook uit uw oren komt!

Fré: Ik kan hier toch niet zitten roken terwijl gij erop zit te kijken! Ge zijt een jaar gestopt. Zo tactloos ben ik nu ook weer niet, Werner.

Werner gaat terug zitten. Stilte.

Werner: Waarom hebt ge niet gewoon op voorhand gezegd dat ge niet naar het buitenland wou gaan? Zie ons hier nu zitten.

Stilte

Werner: Sorry dat ik uw nieuwjaar heb verkloot.

Fré: Ge hebt mijn nieuwjaar niet verkloot

Werner: Maar ge zou liever in België zijn. Bij uw "vrienden"... Peter pan. En Tinkelbel.

Fré haalt koppig z'n schouders op.

Werner: Hoe lang kennen wij elkaar nu al?

Fré: 18 jaar.

Werner: Zot!

Fré: Wij hebben elkaar leren kennen de eerste dag van de middelbare school. Dat is 18 jaar geleden.

Werner: 18 jaar. Kunt ge het geloven...

Fré: Ik heb elke puist op uwe kop meegemaakt, jongen.

Werner: Weet ge nog Vrancken? Van Frans? Hoe die altijd in haar neus zat bollekes te draaien, terwijl ze dacht dat wij in onze boek aan het kijken waren? En dan zag ge haar zo draaien met haar vingers. En dan schoot ze haar bolleke de klas in...
En die van Godsdienst. Hoe heette ze weer? Die met haar cowboybotten? Verhaegen?

Fré: Verhoeven.

Werner: Verhoeven! Dat was het. Met haar broek met dat tijgermotief. Iedere dag had ze diezelfde broek aan.

Fré: Ja...

Werner: En weet ge nog die keer dat we zijn gaan brossen tijdens de les L.O.? We zijn toen gaan snookeren aan het station. Ik weet nog dat ik bijna doodviel van de schrik dat ze ons zouden pakken. En gij bleef daar zo kalm onder.

Fré: We waren aan het brossen, Werner. 't Is niet dat we een overval hadden gepleegd.

Werner: Voor mij was dat hetzelfde. Ik keek naar u op, weet ge dat? Vroeger?

Fré: En nu niet meer?

Werner: Ik was jaloers op wat gij allemaal durfde. Als er u iets niet aanstond, dan durfde gij dat gewoon zeggen. En als ge geen goesting had om naar school te gaan, dan ging ge gewoon op café zitten.

Fré: Ja...roken...

Werner: Mijn mooiste herinnering was de Italië-reis in het zesde jaar. Weet ge het nog? Tien dagen weg. Zonder ouders. Met Cristel. Weet ge dat ik nog dikwijls naar die foto's kijk? Gij en ik voor de toren van Pisa.

Cristel en ik in het Colosseum. Gij en ik op het Sint-Pietersplein. Christel en ik voor de Trevi-fontein.... Dan denk ik terug aan het moment dat die foto's zijn gemaakt. En hoe we dachten dat het voor altijd zo zou blijven. Wij drie. Misschien ooit wij vier, als jij ook eens een fatsoenlijk lief zou vinden. Maar ik heb nooit gedacht dat het ooit terug wij twee zouden worden... Dat was de mooiste tijd van mijn leven. En in Rome hebben Christel en ik het... allez, ja... "het" voor de eerste keer gedaan. We waren 's avonds samengekomen met nog een paar anderen in één van slaapkamers. Zonder dat de leerkrachten het wisten. Weet ge dat nog? In de namiddag hadden we die fleskes wodka gepikt. En dan hebben we zitten zeveren en zuipen tot een gat in de nacht. En toen de drank op was zijt jij als een blok in slaap gevallen en de andere gasten zijn terug naar hun eigen kamer gegaan. En Christel is bij mij gebleven. En we hebben gevreeën. In het bed naast dat waar jij in lag te slapen. En ook al had ge niet door wat er gebeurde, ik was blij dat ge er waart, Fré. Op zo'n momenten kunt ge de steun van uw beste kameraad goed gebruiken... Ik heb u dat nooit verteld, dus ik heb u ook nooit kunnen bedanken... maar merci.

Fré: Da's niks...

Werner: En op dat moment wist ik dat Christel de enige was die ik ooit graag zou zien. En ik heb gelijk gekregen. Na Rome is ze nooit meer uit mijne kop gegaan.

Fré: Dan moet dat toch raar geweest zijn toen wij terug in Rome waren. De tweede nieuwjaar die we in het buitenland vierden, toen jij mij die reis cadeau hebt gedaan.

Werner: Bwa...

Stilte. Fré z'n frank begint te vallen.

Fré: Zeg maar wacht eens... zijt jij nu ook nooit met haar op citytrip geweest naar Berlijn...

Werner: Naar Berlijn, ja...

Fré: En waar is dat geweest dat ze u overvallen hebben toen ge terug kwam van dat museum?

Werner: Amsterdam...

Fré: 't Is niet waar, hè! En toen ze afstudeerde zijt ge drie weken met haar naar Andalusië geweest, gecombineerd...

Werner: ...met een weekend Barcelona... Ja, da's waar, maar ge moet daar niks achter zoeken...

- Fré: Oh, oh...ik moet daar niks achter zoeken...Zijt gij nu helemaal geflipt, halve zot! Hoe is het mogelijk dat ik dat niet door had? Ieder jaar loopt gij met een gezicht gelijk een elfurenmis rond in de stad die we bezoeken. Maar nu weet ik waarom! Wat zijt gij eigenlijk voor een masochist? Godverdomme, Werner! En dat ik daar niet eerder ben opgekomen! Geschifte aap! Dat ge uzelf zo wilt pijnigen, dat is uw zaak, hè Werner. Maar dat ge mij daarin meesleept, dat versta ik niet. Sorry, maar dat versta ik echt niet!
- Werner: Zonder u zou ik dat niet aankunnen, Fré.
- Fré: Gij moet niks aankunnen, onnozelaar! Ge hebt hier niks meer te zoeken. Wat denkt ge dat ge hier in Barcelona gaat vinden? Christel die op de Sagrada Familia staat te roepen dat ze u terug wil? Of hier op Plaça de Catalunya loopt te verkondigen hoe graag ze u ziet? Word godverdomme toch eens wakker! Ga dan toch naar een stad die ge nog nooit met Christel hebt bezocht. Naar Dublin of naar Madrid of naar weet ik waar...
- Werner: Dublin hebben we ook ooit gedaan...
- Fré: Oh, Dublin hebben we ook ooit gedaan. Bon, dan zal ik mijn vliegticket voor Dublin al maar bestellen, zeker? Misschien dat we volgend jaar de geest van de Heilige Christel wel in Dublin tegenkomen!
- Werner: Fré, luister...
- Fré : Nee, gij gaat luisteren! Die trut is het niet waard dat ge er uw leven aan vergooit. Denkt ge dat ze ook maar één minuut heeft stilgestaan bij hoe gij u voelde? Geen minuut, geen seconde, manneke! Christel heeft u nooit graag gezien. Nooit! Dat ik het u zeg. Ze heeft u bedrogen van het eerste jaar dat jullie samen waren. Iedereen kon dat zien. Iedereen, behalve gij. Hoe kon ge nu toch zo blind zijn? Stomme uil! Het enige dat gij voor Christel waart, dat was een geldschieter die haar reisjes cadeau deed en haar cd's gaf en dure kleren voor haar kocht. En zo hebt ge haar zeven jaar kunnen houden. Maar haar liefde hebt ge nooit kunnen kopen. En na zeven jaar heb ik haar eindelijk kunnen overtuigen om komaf te maken met heel die komedie.
- Werner: Hoe, gij?
- Fré: Ik, ja, ik! Zodat gij eindelijk een leven zou kunnen beginnen met een fatsoenlijk meisje dat het wel goed met u meende en niet met een goedkope slet zoals zij.
- Werner: Ge liegt.
- Fré: Och, ge moest eens weten, jongen...

- Werner: Wat? Wat moet ik weten? Allez, kom, zeg het maar. Ge zijt nu toch al mijn herinneringen aan het kapot maken, ga dan nog maar wat door. Wat moet ik weten?
- Fré: Voor wie is Christel bij u weggegaan, Werner?
- Werner: Wat?
- Fré: Wie is die klootzak, waar Christel u heeft voor laten zitten?
- Werner: Wat wilt ge....
- Fré: Dat was ik, Werner! Ik was die klootzak!
- Werner: Wat zegt gij nu? Dat kan toch niet? Fré?
- Fré: Laat mij gerust.
- Werner: U gerust laten? Gij gooit hier zomaar in mijn gezicht dat gij, mijne beste kameraad sinds jaar en dag, gaan lopen zijt met het meisje waar ik zeven jaar van mijn leven aan heb opgeofferd. Weet ge wel... Weet gij wel wat gij mij hebt aangedaan! Gij hebt mijn leven kapot gemaakt!
- Fré: Ik ben niet met haar gaan lopen.
- Werner: Wat is het nu? Juist zegt ge...
- Fré: Nee! Ik heb gezegd dat ze u heeft laten zitten voor mij. Ik heb niet gezegd dat ik met haar ben gaan lopen! Christel stond zo zot als een deur van mij. Ze beloofde mij dat ze u direct zou laten vallen, als ik ooit zou laten blijken dat ik haar wilde. Ze belde mij achter uwe rug, Werner. Ze schreef mij brieven. Ik moest niks weten van haar. Maar ik kon niet langer aanzien hoe ze u voor de gek hield. En daarom heb ik haar gevraagd om bij u weg te gaan. Ik zei haar dat ik met haar een nieuw leven wou beginnen, maar dat ze eerst bij u moest weggaan. Voorgoed. En dat heeft ze gedaan ook.
- Werner: Ik kan u niet volgen. En juist zegt ge...
- Fré: Nadat ze bij u is weggegaan heb ik haar gezegd wat ik van haar dacht. Dat ik haar een vuile bedriegster en een goedkope slet vond...
- Werner: En dat moet ik geloven?
- Fré: Ja, dat moet gij geloven. Want het is waar.
- Werner: Awel, ik geloof het niet!
- Fré: Dan zijt gij een stomme klootzak! Ik moest haar niet hebben, Werner. Ik zweer het!

Werner: Dat kunt u nu wel zeggen! Ge hebt dat allemaal zo lang voor mij verzwegen. Ge hebt vijf jaar tegen mij gelogen. Hoe kan ik u nu nog geloven?

Fré: Het is zo.

Werner: Ik heb u 18 jaar beschouwd als mijn beste kameraad. Ik dacht dat u alles tegen mij zei. En wat blijkt nu? Ge wist dat mijn lief niet te vertrouwen was en ge hebt mij er niks van gezegd. Waarom niet?

Fré: Ik zag toch ook hoe zot ge waart van Christel. Als het haar woord tegen dat van mij was, wie had ge dan geloofd, denkt ge?

Werner: Nee, Fré. Weet ge wat ik denk? Dat ge niks gezegd hebt om uzelf in te dekken. Als u niks hebt misdaan, dan was er geen reden om mij alles te verzwijgen. Maar achter mijne rug zult ge wel met haar...

Fré: Nee, Werner.

Werner: Lieg niet tegen mij, Fré!

Fré: Ik lieg niet tegen u!

Werner: Waarom zou ik u geloven? Hoe kan ik nu zeker zijn dat jullie nooit iets gedaan hebben achter mijn rug? Een vrouw als Christel. Ze bood zich spontaan aan u aan. Of vindt ge Christel geen schoon vrouw, misschien?

Fré: Werner, alstublieft...

Werner: Vindt ge Christel geen schoon vrouw?

Fré: Jongen...

Werner: Fré, antwoord mij! Vindt ge Christel een schoon vrouw ja of nee?

Fré: Ja! Ja, Christel is een schoon vrouw!

Werner: En waarom zou ge dan niet op haar aanbod ingaan als ze zich zo aan u aanbiedt?

Fré: Ik...

Werner: Waarom zou ge niet profiteren van de situatie? Het kon geen kwaad. Als ge alle twee zweeg, zou ik er nooit iets van te weten komen.

Fré: Denkt u nu echt dat....

Werner: Waarom zou ik geloven dat ge nooit met uw poten aan mijn lief hebt gezeten?!

Fré: Omdat ik homo ben, Werner! Is 't nu goed!

De stem van de omroeper.

"Ladies and gentleman. Are you ready for the countdown? 10,9,8,7,6,5,4,3,2,1. Happy New year!!!!!!!"

Muziek: een hedendaags up-tempo feestversie van "Auld Lang Syne", de internationale nieuwjaarshymne.

Werner en Fré zitten verslagen op de bank. Na een tijdje neemt Werner de tweede fles champagne. Hij trekt ze open en gooit de kurk weg. Hij drinkt.

8. En nu?

Werner: Waarom hebt ge mij daar nooit iets van gezegd?

Fré: Ik was bang voor uw reactie. En? Hoe is uw reactie?

Werner: *(denkt na)* Verbazend goed, eigenlijk. Maar dat komt waarschijnlijk door de drank. Ik ben geshockeerd, natuurlijk. Maar ik denk dat dat normaal is, als ge hoort dat uwe beste kameraad sinds jaren... Hoe lang zijt ge dat al?

Fré: Wat is dat nu voor een vraag. Al heel mijn leven, tiens.

Werner: Dus toen we samen onder de douche stonden nadat we gingen kajakken...

Fré: Ja, Werner. Toen was ik het al...

Werner: En toen we met de tent naar Frankrijk zijn geweest...

Fré: Ja toen ook al...

Werner: Godverdomme, Fré!

Fré: Maar maak u geen zorgen... ge zijt mijn type niet.

Reactie Werner

Fré: Komaan Werner, denk eens na. Ik haatte de turnles, ik ken niks van voetbal, ik koop graag kleren, ik zie graag musicals. Ik ken de teksten van alle liedjes van Marco Borsato en Natalia uit mijn hoofd. Vraag mij wat ge wilt over ABBA, Vitaya of de tekenfilms van Walt Disney en ik zal u een antwoord geven. Ik heb alle boeken van Tom Iannoye en ik zit minsten één keer in de drie maanden in de IKEA. Ik bedoel maar... ge had het toch wel kunnen vermoeden...

Werner: Waarom hebt ge mij toch nooit iets gezegd? Moet ge daarvoor 30 jaar worden?

Fré: Ik had schrik dat ge mij zou laten vallen.

Werner: Allez, Fré.

Fré : Gij zijt nogal...conservatief, hè Werner.

Werner: Merci.

Fré: En ik kan mij goed voorstellen dat het een serieuze schok moet zijn als ge hoort dat uwe beste kameraad...zo is.

Werner: Ja, dat kunt ge wel zeggen. En hebt ge ... hebt ge dan ook zo een... hoe heet dat dan? Een vaste vriend?

Fré: En lief! Nee, ik heb geen lief.

Werner: Maar ge hebt wel al met een man ge... allez...

Fré: Ja.

Werner: Godver...

Fré: Maar maak u geen zorgen, 't is niet zo obsceen als de meeste mensen denken.

Werner: Nee?

Fré: Nee. Bij mij toch niet.

Stilte

Fré: En nu?

Werner: En nu? Niks 'en nu'. We zullen alle twee verder op zoek moeten naar een lief. Alleen zal op uw lief wat meer haar staan dan op dat van mij.

Fré: Merci, Werner. Ge zijt echt een goeie vriend.

Werner: Daar hebt ge toch nooit aan getwijfeld zeker. Hebt ge het al aan iemand verteld? Aan uw ouders?

Fré: Nee.

Werner: Waarom niet?

Fré: Werner, die mensen hebben een toekomstbeeld van mij. Ze verwachten dat ik goed werk heb, als leraar bijvoorbeeld. En dat ik

trouw met een lief een vriendelijk meisje en dat ik voor kleinkinderen zorg. Kan ik dan gaan zeggen dat ik geen vrouw neem, maar een man en dat ik mijn job als leraar wil opgeven om acteur te worden?

Werner: Uw ouders zien u graag, Fré. Ze zullen dat wel begrijpen.

Fré: Dat denkt gij.

Werner: Dat weet ik. Misschien niet van het eerste moment. Misschien zelfs niet de eerste maanden. Maar uw ouders willen u gelukkig zien. En als dat wil zeggen dat ze een schoonzoon krijgen in plaats van een schoondochter, dan zullen ze dat er wel bijnemen.

Fré: Dat geloof ik niet.

Werner: Ge zult wel zien. Maar ge moet het hen zeggen, Fré. Ge zijt dertig jaar, ge kunt niet blijven leven in leugens.

Fré: Als ik wist dat ge het zo zou opnemen, dan had ik het u al veel eerder gezegd... Merci.

Werner: Gelukkig nieuwjaar.

Fré: Ja... gij ook..

Stilte

Werner: Ik ben blij dat ge het gezegd hebt... Maar ik wist het al.

Fré: Dat weet ik. Maar het moest maar eens uitgesproken worden. We kunnen het nu niet meer negeren.

Werner: Jannet!

Fré lacht. Staat dan recht. Achter zijn rug neemt Werner twee vuurwerkstokjes uit het winkelzakje.

Fré: Och, Werner. 't Is potverdekke toch allemaal niet simpel: het leven.

Werner: Het zou maar saai zijn, als dat wel zo was. En moeilijk gaat ook.

Fré: Ja

Werner komt bij Fré staan en geeft hem een vuurwerkstokje. Fré geeft reactie: "doe niet onnozel", maar neem het stokje toch aan. Ze zoeken allebei in hun zakken en nemen elk een aansteker (toevallig?). Ze steken het vuurwerkstokje tussen de lippen en steken het aan alsof het de sigaret is waar ze al heel avond naar zitten te hunkeren.

Werner: Fré?

Fré: Ja, Werner?

Werner: Volgend jaar Parijs?

Fré: Zijt ge daar ooit met Christel geweest?

Werner: Ja.

Reactie Fré. Werner lacht.

Werner: Nee!

Fré: Ja, Werner. Volgend jaar Parijs.

Muziek: de traditionele versie van "Auld Lang Syne". Het licht dimt tot een volledige black-out. De gezichten van Fré en Werner worden enkel nog verlicht door de brandende vuurwerkstokjes, die ze voor zich houden tot ze vanzelf uitdoven.